

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΟΥΣΤ

II
Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΘΥΣΙΕΣ

ΙΣ τὸ προηγούμενο φύλλο διηγήθηκα τὴ ζωὴ τοῦ μεγάλου Γάλλου μυθιστοριογράφου Μαρσέλ Προυστ μέχρι τῆς ἐποχῆς ποὺ κατατάχθηκε στὸ στρατό. Μόλις ἀπολύθηκε ἀπ' τὸ στρατό, παρουσιάστηκε μπροστά του τὸ ζήτημα τῆς σταδιοδρομίας ποὺ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσει. Ἐννοιοῦθε βαθειὰ μέσα του, ὅτι τὸν τραβοῦσε ἡ φιλολογία. Εἶχε γράψει μάλιστα κώλας μερικὰ πεζὰ ποιήματα. Μὰ ὁ πατέρας του νόμιζε πὸς ἡ φιλολογία δὲν ἦταν ἐπαγγελματιὰ, δὲν ἦταν σταδιοδρομία. Ὁ καθηγητῆς Ἀδριανὸς Προυστ, ἀποτελοῦσε τότε μιά ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐπιστημονικὰς κορυφές τῆς Γαλλίας. Ἦταν γενικὸς ἐπιθεωρητῆς τῆς Δημοσίας ὑγεινῆς καὶ πρῶτος αὐ-

τὸς ἐγκρινοῦσε τὶς ἀνεπισημασμένους ζώνες ἐναντίον τῆς πανούκας καὶ τῆς χολέρας. Ἐπίσης πρῶτος αὐτὸς ἐδόξασε τὴν ἔδρα τῆς Ὑγιεινῆς στὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων. Ἦταν ἄνθρωπος ἐνεργητικὸς, ἀεικίνητος, πάντα ἀπρησολημένος. Ὅταν συλλογισθῆ κανεὶς τὴν ἀνθυγιεινὴν ζωὴ ποὺ ἔκανε ἀργότερα ὁ Μαρσέλ Προυστ μέσα στὴν κώμαρά του, τῆς ὁποίας ποτὲ τὸ παράθυρο δὲν ἄνοιγε, διὰ συλλογισθῆ ὅτι ἀργουνοῦσε τὴ νύχτα καὶ κοιμόταν τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ἀντιπαθεία του πρὸς τοὺς γιαιτροὺς, θὰ καταλάβῃ πόσο διαφορετικὸς ἦταν ἀπ' τὸν πατέρα του. Αὐτὸς δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἔζη κληρονομίαι καὶ μερικὰ μεγάλα του προτερήματα, ὅπως τὴ συνάδραση τοῦ καθηπόντου καὶ τῆς ἐργασίας καὶ τὴν αὐτοθυσίαν πρὸς χάριν μιᾶς ὑψηλῆς φιλοδοξίας.

Μὰ ὁ καθηγητῆς Προυστ, ἐπιαναλαβάνοντες, δὲν μπορούσε νὰ ἐννοήσῃ τὴ φιλολογία ὡς σταδιοδρομία καὶ γι' αὐτὸ ἐπέμεινε νὰ γίνῃ ὁ γιὸς τοῦ διπλωμάτη. Μὰ ὅταν ὁ Μαρσέλ πῆγε νὰ δώσῃ ἐξετάσεις στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀπεκρίθη, λόγω τῆς λεπτῆς του ὑγιείας.

Τότε ἐνεγράφη στὴ Νομικὴ Σχολὴ τῆς Σορβόννης, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ γίνῃ δικαστικὸς. Μὰ γρηγορὰ ἄλλαξε ἰδέαν, γιὰ τοὺς δικαστικοὺς εἶχαν ξεπέσει παρὰ τὴν σκευὴ τοῦ κόσμου, ὅπως ἔλεγε, καὶ ἀποφάσισε νὰ γίνῃ συμβολαιογράφος. Μὰ, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα μῆνα, εἶχε ἄλλῃ καὶ ἰδέαν.

Ἐντομεταξὺ τὰ μαθήματά του ἐλάμβανεν τὸν ἐνδιέφεραν. Ἀπὸ τὰ νομικὰ προσηύκει τὴ φιλοσοφία. Εἶχε γοητευθῆ ἀπὸ τοὺς φιλοσόφους τῆς ἐποχῆς του καὶ ποῦ πάντων ἀπὸ τὸν Μπέρκον, ὁ ὁποῖος τότε ἔκανε τὴν ἐμφάνισίν του καὶ ὁ ὁποῖος συγγένευσεν μαζί του, γιὰ τὴν παντρούνη τῆς ἐποχῆς ἐκείνῃ μὰ ἐξἄδελφον του...

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἀπασχολοῦσε πάντα τὸν Προυστ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, ἦταν ἡ φιλολογία. Καὶ, ξεχνώντας διὰ τ' ἄλλα, ἀποφάσισε νὰ βγάλῃ περιοδικό. Ἔπειτα ἰδρύθη τότε ἀπὸ τὸν Προυστ καὶ τοὺς φίλους του Φερνάν Γκρηγκ, Ροβέρτο Ντρεῦφους, Δανιὴλ Ἀλεβί, Ροβέρτο ντὲ Φιέρ καὶ Ἐρρίκο Μπαρμπὺς τὸ περιοδικὸν «Συμπόσιον».

Καθένας ἀπὸ τοὺς ιδρυτὰς του πληρώνει 10 φράγκα τὸ μῆνα, μὰ στὸ δεύτερον φύλλο, ἔπειθ' ἡ τὰ ἔξοδα ὑπερέβησαν κατὰ πολὺ τὰ ἔσοδα, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιτύπων περιορίστηκε. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο σήμερον τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ «Συμπόσιου» εἶνε ἐξαιρετικὰ δυσεύρετα καὶ ἀγοράζονται σὲ πανάκριβες τιμὰς ἀπὸ τοὺς βιβλιοφίλους.

Κατὰ τὰ ἄλλα, τὸ «Συμπόσιον» ἐσημείωσε ἀρκετὰ ἐπιτυχία. Ὁ Λεὸν Μπλουί, ὁ σημερινὸς ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος, ἔ-

γραφε ἐκεῖ μέσα ὅραία τετράστιχα πρὸς τὴ Σελίην, Ἐπίσης καὶ ὁλοι οἱ ἄλλοι συνεργάται τοῦ «Συμπόσιου» εἶνε σήμερον ἐνδοξοὶ καὶ μεγάλοι.

Μὰ ἐντομεταξὺ τὸ ἀσθμα βασάνιζε ὀλοένα καὶ πλεὺ πολὺ τὸν Προυστ. Σιγά—σιγά καταλάβαινε, ὅτι δὲν θὰ γινόταν ποτὲ καλὰ ἀπ' αὐτό... Ἐν τούτοις, σὲ ἡλικία εἰκοσι χρόνων, εἶχε ἀκόμα ἐμπιστοσύνην στὰ φάρμακα ποὺ δὲν εἶχε δοκιμάσει καὶ στοὺς γιαιτροὺς ποὺ δὲν τὸν εἶχαν ἐξετάσει.

Μόλις ἄκουγε νὰ μιλοῦν γιὰ κανένα καινούριον γιαιτρό, ἔγραφε στοὺς φίλους του, γιὰ νὰ τοὺς ζητήσῃ σχετικῶς τὴ γνώμη τους.

Κάποτε τοῦ εἶπαν, ὅτι ὁ γιαιτρός Ντιρκουὸν ἔκανε πραγματικὰ θαυμάσια στὴν θεραπεία τοῦ ἀσθματος, μὰ ὁ Προυστ ἀνέβαλε ἀπὸ ἡμέραν σὲ ἡμέραν νὰ πῆναι νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ... Κι' εἶται δὲν ἐπῆγε ποτέ...

Σὲ λίγο ἔπαυε νὰ ἐλπίζῃ στὴν θεραπεία του... Τὸ νὰ θεραπευθῆ, τὸ θεωροῦσε παρὰ σὰν μιὰ μεγάλη τύχη, σὰν θαῦμα, σὰν νὰ τοῦ ἔλεπτε ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ λαχείου...

Καταλάβαινε κώλας πὸς ἡ ζωὴ του θὰ ἦταν σύντομη καὶ αὐτὸ τοῦ ἐπέβαλε ὀφειμμένα καθήκοντα ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του. Οἱ νέοι σκέφτονται συχνὰ τὴν αὐτοκτονίαν, μὰ σπανίως τὸν προσεχὴ τὸν θάνατον. Ὁ Προυστ, ἀντιθέτως, ἀν καὶ γεμάτος ἀγάπην γιὰ τὴν ζωὴν, συλλογιζόταν διαρκῶς τὸ θάνατόν του... Ἐννοιοῦθε νὰ ὑπάρχῃ μέσα του ἓνα τεράστιον ἔργον καὶ ἔπρεπε μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ πρῶτος θάνατός του θὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ τὸ γράψῃ καὶ νὰ τὸ τελειώσῃ.

Σκέφτηκε λοιπὸν τότε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ πάντα καὶ ν' ἀφιερωθῆ στὸ γράψιμον, θυσιάζοντας εἶται ὅλην τὴν ζωὴν στὸ ἔργον ποὺ ἐννοιοῦσε νὰ γεννηταί μέσα του. Μὰ πόσο θὰ προτιμοῦσε, ἀν ἡ ἀρρωστία του δὲν περιορίζε τὴν ἐνεργητικότητά του, ν' ἀφιερώσῃ ἓνα μέρος τῆς ζωῆς του στὴν δόξαν!

Ἡ καλοσύνη τῆς μητέρας τὸν διευκόλυνε πολὺ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν του αὐτῆ. Ὁ Προυστ βρισκόταν παρὰ τὴν ἡλικίαν, στὴν ὁποία συνήθως οἱ ἄλλοι νέοι ἐγκαταλείπουν τὶς οἰκονομικὰς ἐργασίας. Αὐτὸς ὅμως ἐξακολούθησε νὰ κατοικήσῃ στὴν ἰδία κώμαρα ποὺ εἶχε καὶ πατέρα, στὸ βάθος τοῦ διαμερισματοῦ, στὸ ὅποιο εἶχε γεννηθῆ, στὴν Λεωφόρον Μαλεξέρην, κοντὰ στὴν περίφημον Παρισινὴ ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς. Ἐξοῦσε ἐκεῖ τόσο καλὰ καὶ τόσο ἀρμονικὰ μὲ τοὺς γονεῖς του, ὥστε ἐξακολούθησε νὰ παραμένῃ μαζί τους μέχρι τοῦ θανάτου τους.

Ἡ κομμικὴς συγγενεὸς, σὲς ὁποῖες σὺνάξε, ἡ ἀγάπη του νὰ γράφῃ τὴ νύχτα καὶ ἡ πελοθησίς του, ὅτι τὴ νύχτα λιγότευαν ἡ κρίσεις τῆς δυσπνοίας του, τὸν ἀνάγκαιζαν νὰ κοιμάται ἓνα μεγάλο μέρος τῆς ἡμέρας.

Ἡ ζωὴ ἀνήκει σ' αὐτοὺς ποὺ σπῶνεται πρῶτον, γράφει κάπου ὁ Μπέρναρ Σὺ. Μὰ ὁ Προυστ τὸν διέφερε. Σηκωνόταν ἀπ' τὸ κρεβάτιον του τόσο ἀργὰ μετὰ τὸ μεσημέρι, ὥστε ἔπρεπε μόνος ἀρκετὴ ὥρα ὑστερὰ ἀπὸ τὴν οἰκονομείαν του. Ἐνῶ αὐτὸς ἔπρεπε, στὸ πλεῖστον τοῦ σπικουμένου ἡ μητέρα του καὶ τὸν παρακολούθησε μὲ πραγματικὴ λατρεία.

Ἡ γ. Προυστ ἦταν μιὰ γυναίκα μὲ πολὺν γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν, μὲ ἐβέννα μαλλιά καὶ μὲ μεγάλα μαύρα μάτια, ἀγαθὰ καὶ φωτεινά. Καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ γείματος τοῦ Μαρσέλ, τὰ ὑπέροχα αὐτὰ μάτια ἦσαν καρφωμένα ἐπάνω του. Ἡ μητρικὴ καρδιά μάντευε ὅλες του τὶς ἐπιθυμίας, τοῦ συγχωροῦσε ὅλες του τὶς ἰδιοτροπίαις καὶ τὶς τεμπέλαις συνήθειαις του.

Τὸ μαγετὸ τελείωνε καὶ ὁ Προυστ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει νὰ γνύνηται ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ σπικουθήκε ἀπ' τὸ κρεβάτιον του, δὲν εἶχε συμπληρώσει ἀκόμα τὴν τουαλέταν του.

Ἀφιέρωνε ἓνα μεγάλο μέρος τῆς ὥρας του στὸ κούμπωμα τῶν μπουτινῶν του, τῶν ὁποίων τὸ τελευταῖον κούμπωμα κούμπωνε τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἄνοιγε τὴν πόρταν γιὰ νὰ βγῆ ἔξω.

Στὰ ἐνδιάμεσα τῆς τουαλέτας του, ἔγραφε ἐπιστολὰς καὶ ἔψαχνε νὰ βρῆ κανένα κομμάτι τῶν μανικειῶν, τὸ ὁποῖο εἶχε χάσει.

Ὁ πατέρας του, ποὺ ἔφευγε ἀπὸ νοσοκομείον, δὲν ἔβλεπε σχεδὸν καθόλου

□ □ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ □ □ □ □

Ὁ διάσημος Ἰταλὸς σοφὸς Γαλιλαῖος.
(Παλιὰ γραφοῦρα)

τό γυλό του.

Μέσ' στο δωμάτιό του κανείς δέν ἐπήγαινε ποτέ νά τόν ἐνοχλήσῃ, γιατί τόν προστάτευε ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία εἶχε ἐπαύσει στούς ὑψηρέστες, ὅταν περνούσαν ἀπ' ἔξω, νά πατοῦν στίς μύτες τῶν παπουτσιῶν τους, γιά νά μή τόν ἀνησυχοῦν.

Ἐπὶ τὸ Πρῶστ ἰπέταξεν τὸν ἔξωτερόκο κόσμο καὶ τὴν κοινωνία στίς συνήθειές του. Ὁργανώνοντας μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τῆ ζωῆ του, δέν ἐπεδίωκε παρά τὴν ἴδια του εὐχαρίστησι, μέσα σὲ μιὰ ἐλευθερία, ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλείτερη.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, στὰ 1903, ὁ Πρῶστ, ὁ ὁποῖος κληρονόμος τῆ μεγάλης του περιουσία, μὴ ἔχοντας πειὰ καμμιά οἰκονομικὰ ἔγγονα, ἐγκατέλειψε ὀριστικά κάθε ἄλλο σχέδιο γιά τὸ μέλλον κ' ἀποφάσισε ν' ἀφερώσῃ τὸν ἑαυτό του στὴ φιλολογία.

Συγχρόνως ἐγκατέλειψε κ' ὅλα του τὰ σχέδια γιά τὰ μεγάλα ταξείδια, τὰ ὁποία ἐλάτρευε κ' ἀπὸ μικρὸς λαχταρούσε νά κάνει. Ἦταν κ' αὐτὸ μιὰ θυσία του πρὸς τὴν τέχνη, γιατί σκεφτόταν, ὅτι τὰ ταξείδια θὰ τοῦ ἀπασχολοῦσαν ἓνα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς του, τὸ ὁποῖο μπορούσε ν' ἀφερώσῃ στὸ ἔργο του.

Τὸ μόνο ταξίδι ποὺ ἔκανε στὸ ἔξωτερόκο —ἐκτός ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ποὺ ἔμεινε στὴ Γενεύη καὶ στὸ Βέλγιο— ἦταν μιὰ σύντομη διαμονή του στὴ Βενετία μαζί με τὴν μητέρα του.

Ἡ νοσταλγία ὅμως τῶν ταξιδιῶν τὸν τυραννοῦσε σ' ὅλη του τὴ ζωῆ. Καὶ αὐτὴ τὴ νοσταλγία τὴ δίνει συχνὰ σ' ὅλα του τὰ ἔργα.

Ἀπὸ τὸ 1906, ἐκτός ἀπὸ τὰ καλοκαίρια ποὺ τὰ περνοῦσε στὴν Τρουβίλ ἢ στὸ Καμπού, δέν ἀπομακρύνθηκε πειὰ ἀπ' τὸ Παρίσι. Μὲ μεγάλη δυσκολία μερικὸι φίλοι του τὸν ἔπαυσαν σ' ἐκδρομὲς σὲ διάφορες πόλεις τῆς Γαλλίας, γιά νά ἐπισκεφθῆ τοὺς καθεδροκίους νεοῦς. Τότε ὁ Πρῶστ, ἐπειδὴ φοβόταν μήπως δέν ἦταν ἔτοιμος τὸ πρῶτὴν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, ἔμεινε ξάγρυπτος ἀπὸ τὸ βράδυ. Ἐπίσης γιά νά προλάβῃ τὴ δύσπνοια, ποὺ ἦταν ἐνδεχόμενο νά τὸν πιάσῃ στὸ ταξίδι, ἔκανε τεχνικὲς ἐλαστικὲς. Ἐν τούτοις, παρ' ὅλα αὐτὰ, εἶχε ἀνοχή ποὺ φανεροῦσε ἀρετὴ ζωτικότητα.

Σὲ μιὰ ἐκδρομῇ στὸν πανήγυρο πύργο τοῦ Κουσύ, ποὺ βρίσκεται ἐπάνω σὲ βουνό, ἀνέβηκε, παρ' ὅλη τὴν κόπασί του, ὡς τὴν παραστά τοῦ πύργου τοῦ πυργίσκου, στηριζόμενος στὸ μπράτσο τοῦ φίλου του Μπερτράν ντὲ Φενελόν, ὁ ὁποῖος, γιά νά τὸν ἐνθαρρύνῃ, ἐφέλκε συχνὰ τὰ ἐγκώμια τοῦ Ἑπιταφίου...

Αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα ταξείδια τοῦ Πρῶστ, ταξείδια σπουδῶν μάλλον παρά διασκέδασεως. Μολονότι ἕπιεφερε τρομερὰ ἀπὸ τὶς μετακινήσεις, ἐν τούτοις ἐπεβάλλετο στὸν ἑαυτό του κ' ἔκανε τὰ μωροταξείδια αὐτὰ γιά νά γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ τὶς μεγάλες ἐκκλησίες τῆς Γαλλίας, τὶς ὁποῖες ἤθελε νά περιγράψῃ.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἀποφάσισε νά μεταφράσῃ καὶ νά σχολιάσῃ τὸν περίφημο Ἄγγλο συγγραφέα Ράσαν, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευε... Ἦταν μάλιστα εὐχαριστημένος μ' αὐτό, γιατί θὰ εὐρίσκει ἐστὶ μιὰ ἐνασχόλησι, ἡ ὁποία θὰ τὸν ἔκανε νά ἐργάζεται, χωρὶς ν' ἀναγκάζεται νά καταβάλλῃ τὴν ἀπέραντη προσπάθεια ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ πρωτότυπη δημιουργία. Ἐξῆ ὀλόκληρα χρόνια, ἀπὸ τὸ 1900 ὠς τὸ 1906, τὸν ἀπασχόλησε ἡ μετάφρασις τοῦ Ράσαν. Ἀργησε τόσο πολύ, γιατί, ἐπειδὴ δέν ἤξερε καλὰ τ' ἀγγλικά, ἀναγκαζόταν νά ἐργάζεται μετὰ τὴ βοήθεια λεζικόνου. Ἡ μεγάλη αὐτὴ δουλειὰ ἐξουθενήσε κατὰ τὴν καλλιτεχνικὴν του τευτελιά καὶ τὸν ἔμαθε νά ἐργάζεται.

Ὡστόσο, ποὺ ἔμεινε νά κάνει ἀκόμα μιὰ τελευταῖα καὶ μεγαλείτερη θυσία, ν' ἀφοσιωθῆ ἀποκλειστικά στὸ ἔργο του: νά ἐγκαταλείψῃ τὴν ζωικὴν ζωῆ, τὴν ὁποία ἐλάτρευε. Μὰ γιά νά τὸ κάνει, χρειάστηκε πολλὰ χρόνια. Γιὰ νά καταλάβετε πόσο σκληρὴ ἦταν ἡ θυσία αὐτὴ, θὰ σὰς διηγηθῶμε τώρα τὴν ζωικὴν ζωῆ τοῦ Πρῶστ.

Ἀπὸ τὴ νεότητά του ὡς τὸ θάνατό του καὶ κατὰ τὰ χρόνια τῆς ἀπομονώσεώς του ἀκόμα, ἡ σκέψις του περιστρεφόταν διαρκῶς σχεδὸν γύρω ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. Τὰ σαλόνια, ἡ συντροφιά, οἱ ἥρωες τῶν διαφόρων συγκεντρώσεων κατεῖχαν μιὰ θέσι, σχεδὸν ἀποκλειστικῶς, τὴν συνουσία του. Εἶχε ἀληθινὸ πάθος μαζί τους. Σαφηνάζονταν μὴ μὴ θάταν, ὅτι ἓνας φίλος του δέν σύχναζε στὴν ἀριστοκρατικὴ λέσχῃ τῶν Τζόκεϊ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἐἴθε καὶ οἱ ἀγωνισταὶ. Ἡ ρετινὰ τοῦ Ροδίτη. Πῶς ἀπέδειξε στὸ βασιλέα, ὅτι τὸν σφοδραίνουσεν. Μὰ ἡ ρετινὰ εἴμεινε. Ἐἴθε καὶ οἱ μυιγιάγγιχτες ὑπασπιστῆς. Μιὰ ἔξυπνη ἀπάντησι. Ἐ... μὴ κύριος Βενιζέλος!..., κ.τ.λ.

Ἐἴθε ὁ ἀλησμόνητος πρῶτος βασιλεὺς μας Ἐἴθε ἔτρεφε, ὡς γνωστόν, μεγάλη ἐκτίμησι καὶ ἀγάπη πρὸς τοὺς γενναίους ἀγωνιστὰς τοῦ Εἰκοσιένα. Μεταξὺ αὐτῶν ἀγαποῦσε περισσότερο τὸν Ρόδιο συνταγματάρχῃ Μιχαῆλ Ροδίτῃ.

Γιὰ τὸν διακεκομμένον αὐτὸν ἀξιωματικὸ ἕπιχε ἡ διάδοσις, ὅτι φοροῦσε... κοροσέ! Κάποτε λοιπόν, ὅταν πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου ἦταν ἀκόμα τὸ Ναύπλιο, ὁ Ἐἴθε συναντήθηκε σ' ἓνα ἀποκριτικὸ κοροσέ μετὰ τὸν Ροδίτῃ κ' ἔπιασε, ὅπως πάντα, μαζί του συνομιλία.

— Σὰς ἐκπῶ πολλὴ, κύριε συνταγματάρχα, τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἐἴθε, καὶ σὰς ἔχω δώσει ἀρετὰ δειγμάτια τῆς ἐπιτησεώς μου. Ἐν τούτοις, οἱ συνάδελφοί σας λένε γιά σὰς τρομερὲς κατηγορίες...

— Σὰν τί εἶδους κατηγορίες, Μεγαλειότατε; ὠτίσῃ μετὰ ταραχὴ καὶ κατὰ πλῆξιν ὁ εὐθικός ἀξιωματικὸς. Δέν εἶνε δυνατόν νά μάθω;

— Νά, σὰς κατηγοροῦν ὅτι φοροῦτε κοροσέ!

— Φοροῦ κοροσέ! ἐπανάλαβε μηχανικά ὁ συνταγματάρχης. Τότε ἡ Ἐπιτησεὴ Μεγαλειότης θὰ ποῦ ἐπιτρέψῃ νά ἀπολογηθῇ αὐτὴ τὴν ἴδια στιγμὴ!...

Καὶ ἀμέσως, χωρὶς νὰ νά περιμένῃ τὴ βασιλικὴ ἀδεία, μετὰ γρήγορες κινήσεις... Ἐξουσιοδόθηκε κ' εἶδει τὴ μέση καὶ τὸ στήθος του στὸ βασιλέα, ποὺ στεκόταν μπροστὰ του καὶ γελοῦσε μετὰ ὅλη τὴν καρδιά του.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ Ἐἴθε ἐπίσθη μετὰ τὰ ἴδια του τὰ μάτια, ὅτι ἡ διάδοσις γιά τὸν εὐνοούμενο τοῦ ἀξιωματικὸ ἦταν σφοδραίντικῃ, καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἄκουγε νά γίνεται λόγος στὸ ἔξῃς γιά τὸν κοροσέ τοῦ Ροδίτη, ἔπαινε νά διαφεύσῃ τὸ πρῶγμα.

Ἐν τούτοις, ἡ ρετινὰ εἶχε πιάσει γιά καλὰ καὶ δέν ἀρκοῦσε οὔτε ἡ βασιλικὴ διάφεσι νά τὴ βγάλῃ. Κ' ὅταν μελοῦσαν πειὰ γιά τὸν ἀπόφημο καὶ ὀρθοῦ συνταγματάρχῃ τῆς Ρόδου, συνιθίζον νά λένε: Ἐἴθε ἀξιωματικὸς ποὺ φορεῖ κοροσέ!.

Κάποτε ὁ ζωγράφος Ἀύτρας προσεζήτηθῃ στὰ Ἀνάκτορα γιά νά ἐκτελέσῃ μιὰ προσωπογραφία. Ἐνὼ ὅμως ζωγράφιζε, κάποτε ὑπασπιστῆς βούλευσε τὴ μήτη του, γιατί δέν μπορούσε νά ὑποφέρῃ τὴ μνηστιά τῆς μητρός.

Τότε ὁ Ἀύτρας γύρισε κατὰ τοῦ εἶπε ἀπαθῆστατα:

— Ἐξέρτε, κύριε, δέν ἐδρόθησε ἀκόμα πρῶτος νά κάνουμε τὶς ζωγραφιές

μας μετὰ κόλωνα!...

Ἐἴθε ὁ Ἀύτρας ἀπέφευγε τοὺς δημοσιογράφους, ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιβάδι. Ὅταν καθόταν στὴν καφενεῖα κ' ἔβλεπε νά ἐνοχλεῖται κανένας ἀπ' αὐτούς, διέκοπτε ἀτόμα τὴν κουβέντα, ψιφίζοντας:

— Νά τὸ καμῶν!...

Κατὰ τὸ 1916, ὅταν ὁ ἐμφύλιος σπαραγμὸς ἦταν στὸ κατακόρυφο του στὴν Ἑλλάδα, ὁ κ. Νικ. Λεβίδης, βουλευτῆς τότε Ἀττικῆς, ἀγόρευε ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ἐπὶ τῆς καταστάσεως. Ἀναφερόμενος δὲ σὲ κάποιες ἐνέργειες τοῦ Βενιζέλου, εἶπε:

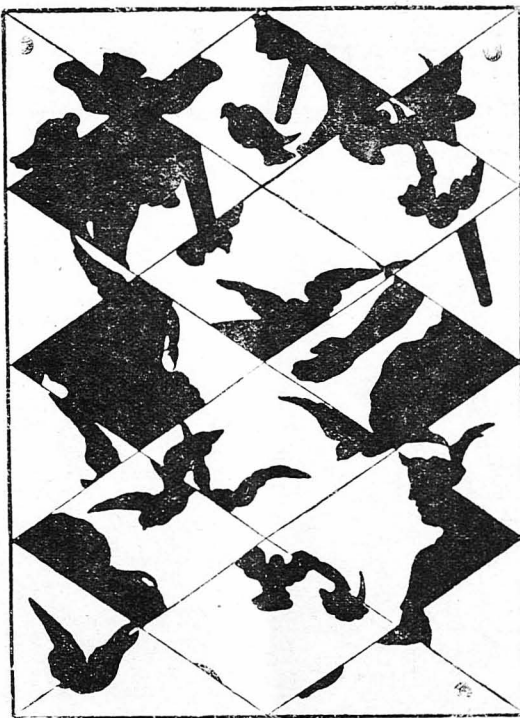
«—Κακῶς ὅμως ὁ κύριος Βενιζέλος...»

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀκριβῶς πετάχτηκε ἐπάνω κάποιος λισσοῦδὸς ἀντιβενιζελικός βουλευτῆς καὶ τὸν διέκοψε, φωνάζοντας:

— Δέν ἐφανταζόμουν ποτέ, ὅτι ἓνας βουλευτῆς τῆς ἐπιτησεώς τοῦ κ. Λεβίδου, θ' ἀποκαλοῦσε «κύριον» τὸν τύραννο, κτλ.

Ἐἴθε κ. Λεβίδης περιέμενε ἥσυχον ὄρατο νά τελειώσῃ ὁ μακρόχρονος βουλευτῆς κ' ἔπειτα συνέχισε μετὰ κάποιου δόσι εἰρωνίας:

«—Ἐ... μὴ κ' ὄρατος Βενιζέλος, διὰ νά εὐχαριστήσωμεν τὸν κύριον ἐν Σύρον συνάδελφον, κακῶς ἐποίησεν, κτλ...».

Ὅπως στὸ προηγούμενο παιχνίδι, πρέπει νά κόψετε καὶ σ' αὐτὸ τοὺς ρόμβους καὶ νὰ τοὺς συναρμολογήσετε. ἔτσι ὥστε νά σχηματισθῇ ἐντὸς τοῦ τετραγώνου ἡ σκιαγραφία μιᾶς κόρης ποὺ ταῖζει τὰ περιστέρια της. Λόσιν θὰ δημοσιεύσουμε καὶ μεῖς προσεχῶς.

